

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'

28 ΜΑΡΤΙΟΥ 1925

ΑΡΙΘ. 13

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΕΜΝΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΩΝ

ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

Αριθ. } Πρωτ. 948
 } Διεκ. 590

Εν Αθήναις τῇ 22 Μαρτίου 1925

Κύριε Εισαγγελεῦ

Καίτοι ἐπανειλημένως ἡ Ἐκκλησία ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς περιστολῆς μεγίστου κακοῦ, φθείροντος τὴν Ἑλληνικὴν νεότητα καὶ ὀδηγούντος αὐτὴν εἰς τὸν ἐκφυλισμὸν, οὐδὲν, δυστυχῶς, σοβαρὸν ἐλήφθη μέτρον. Πρόκειται περὶ τῆς ἀναισχύντου πορνογραφίας, ἣς τὰ ἐπισυναπτόμενα δείγματα προσεκόμισαν ἡμῖν γονεῖς, ἀρπάζαντες αὐτὰ ἐκ τῶν χειρῶν τῶν τέκνων των. Ὡς γὰρ μὴ ἤρκουν δὲ τὰ φιλολογικὰ ταῦτα ἐξαμβλώματα ἐπιτοπίου προσελεύσεως καὶ παραγωγῆς, ἐπ' ἐσχάτων κατέκλυσαν τὰς προθήκας τῶν βιβλιοπωλείων καὶ τὰ περίπτερα τὰ αἰσχυρότερα τῶν περιοδικῶν, αἵτινα ἐκδίδονται ἰδίως ἐν Γαλλίᾳ, προκαλοῦντα βδελυγμαῖαν καὶ ἀγανάκτησιν.

Τὰ δυσώνυμα ταῦτα περιοδικά, ἐγχώρια καὶ ξένα, ἀπόζοντα τὸν ἠθικὸν βόρβορον, ἐλευθέρως παραδιδόμενα εἰς χεῖρας μεираκίων καὶ κορασίδων, μολύνουσι τὴν ψυχὴν τῆς δυστυχοῦς νεότητος καὶ δηλητηριάζουσι τὸν πνευματικὸν ὄργανισμὸν τῆς, μετὰ πρωτοφανοῦς δὲ κυνισμοῦ διδάσκοντα συστηματικῶς τὴν ἠθικὴν διαφθοράν, τὴν κτηνώδη σαρκολατρείαν, παρασκευάζουσι τὴν ἀποσύνθεσιν καὶ καταστροφὴν τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας. Διότι ὅταν ἀνατραπῶσιν αἱ βάσεις τῆς ἠθικῆς ζωῆς, ἡ ἀγνότης, ἡ τιμότης, ἡ χρηστότης, καὶ ὅταν εἰσδύσῃ ὁ φθοροποιὸς σάραξ τῆς κακοθείας εἰς τὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας καὶ ἡ ἀπαισία γάγγραινα τῆς ὑλοφροσύνης καὶ χυδαιότητος εἰς τὰς σχέσεις τῶν ἀτόμων καὶ τῶν φύλων, ἰδίως τῶν νέων, μόνον ραγδαία καὶ ἀνεπανόρθωτος ἀποσύνθεσις καὶ καταστροφὴ δύναται νὰ ἐπακολουθήσῃ. Τότε οὔτε οἰκογένεια δύναται νὰ σταθῇ, οὔτε κοινωνία, οὔτε Κράτος, οὔτε Ἔθνος, οὔτε ἀνθρωπισμὸς καὶ πολιτισμὸς.

Ἀκριβῶς τοιαύτην καταστροφὴν ἀπεργάζονται τὰ πορνογραφικὰ δημοσιεύματα καὶ περιοδικὰ διὰ τῶν ἀσέμνων εἰκόνων καὶ τῶν ἀσεμνοτέρων ἀποκημάτων βορβορῶδους φαντασίας, διακωμφοδύσης τὰ

πάντα καὶ ὀδηγούσης τοὺς ἀτυχεῖς νέους καὶ τὰς νεάνιδας εἰς τὴν κατάλυσιν παντὸς ἠθικοῦ δεσμοῦ καὶ παντὸς σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα. Οὐδεὶς ἄλλος κίνδυνος εἶναι τόσον μέγας ὅσον ὁ ἐξ αὐτῶν. Καὶ διὰ τοῦτο καθήκον ἡμῶν θεωροῦμεν καὶ πάλιν νὰ ὑποδείξωμεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποκρούσεως τοῦ φθοροῦ τούτου ἠθικοῦ κινδύνου διὰ τῆς καταπολεμήσεως καὶ τελείας ἀπαγορεύσεως τῶν πορνογραφικῶν περιοδικῶν καὶ δημοσιευμάτων. Ἄν οἱ ὑπάρχοντες Νόμοι δὲν εἶναι ἐπαρκεῖς, ἃς ψηφισθῶσιν ἕτεροι δρακόντιοι Νόμοι κατὰ τοῦ μεγάλου τούτου κακοῦ καὶ τῆς ἀνηκούστου ταύτης βαναυσότητος καὶ κτηνωδίας.

Θελήσατε, Κύριε Εἰσαγγελεῦ, νὰ προφυλάξητε τὴν ἀτυχῆ Ἑλληνικὴν νεολαίαν ἐκ τοῦ ἐκφυλισμοῦ. Περιφρουρήσατε τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν καὶ τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν ἀπὸ τῆς ἀναποφεύκτου καταστροφῆς, ἀπαγορεύοντες ἀπολύτως δημοσιεύματα διαφθείροντα τὴν νεότητα, ὑβρίζοντα τὴν Ἑλληνικὴν τιμὴν καὶ ἀσχημίζοντα τὴν ζωὴν τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας.

Εὐχέτης πρὸς Θεὸν
† Ὁ Ἀθηῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΝΟΜΟΣ 3299

Περὶ αὐξήσεως κατὰ τὴν χρῆσιν 1924—1925
τῆς ὑπὲρ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐκτάκτου συνδρομῆς τοῦ Δημοσίου

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ψηφισάμενοι ὁμοφώνως μετὰ τῆς Δ' ἐν Αθήναις Συντακτικῆς Συνελεύσεως ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον μόνον

Ἡ διὰ τοῦ νόμου 1384 τοῦ ἔτους 1918 ὀριζομένη ὑπὲρ τοῦ Γενικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου ἐκτάκτος ἐκ τοῦ Δημοσίου Ταμείου συνδρομὴ ὀρίζεται ἐξαιρετικῶς διὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1924—1925 εἰς εἰς δραχμὰς δύο ἑκατομμύρια πεντακοσίας χιλιάδας (2.500.000).

Ὁ παρῶν νόμος ψηφισθεὶς ὑπὸ τῆς Δ' ἐν Αθήναις Συντακτικῆς Συνελεύσεως καὶ παρ' ἡμῶν σήμε-

ρον, δημοσιευθήτω διά τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκτελεσθῆτω ὡς νόμος τοῦ Κράτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Μαρτίου

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

Π. ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Ὁ Ἐπί τῶν Ἐκκλησιαστικῶν
καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως

Ἰ. Π. ΜΑΝΕΤΑΣ

Ἰ. Π. ΜΑΝΕΤΑΣ

Ἐθεωρήθη καὶ ἐέστη ἡ μεγάλη
τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 26 Μαρτίου 1925

Ὁ ἐπί τῆς Δικαιοσύνης Ἰ. Π. ΤΣΙΤΣΕΚΛΗΣ

Π. ΤΣΙΤΣΕΚΛΗΣ

ΠΡΟΣΥΝΟΔΙΚΑ

Ὡς εἶνε γνωστὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐκκλησίας», ἀπὸ τινος χρόνου ἤρξατο ὠριμάζουσα ἐν τισι τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἡ σκέψις τῆς συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς ἢ Πανορθοδόξου Συνόδου. Ἡ σκέψις αὕτη, ὑποτροφομένη καὶ πρὸ τοῦ τελευταίου μεγάλου πολέμου, ἤρξατο ἐνισχυομένη ὁλονὲν ὑπὸ τῶν ὀσημέραι ἐπιδεινουμένων μεταπολεμικῶν συνθηκῶν, αἵτινες τὰ μάλιστα ἐπέδρασαν καὶ ἐπὶ τῶν τῆς Ἐκκλησίας πραγμάτων. Καὶ ἡ Ἐκκλησία, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου συστροβιλιθεῖσα οὕτως ἢ ἄλλως εἰς τὴν δίνην τῆς πολεμικῆς λαίλαπος, μετὰ τὴν ὀπωσθήποτε ἐπελθοῦσαν γαλήνην αἰσθάνεται ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην τῆς περισυλλογῆς, καὶ τῆς ῥυθμίσεως τῶν καθ' ἑαυτήν, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον κατ' αὐτὴν τὴν ἐπαύριον τοῦ πολέμου ἀνέκυψαν, πρὸς τοῖς παλαιότεροις, καὶ νέα ζητήματα, αἵτινα εἶνε ἀνεπίδεκτα ἀναβολῆς, πολλῶ δ' ὀλιγότερον χρονισμοῦ.

Τὴν περὶ συγκλήσεως «Πανορθοδόξου» Συνόδου σκέψιν πρώτην φοράν διετύπωσε τὸ ἐν Κων)πόλει περὶ τὰ μέσα τοῦ προπαραελθόντος ἔτους συγκληθὲν καὶ αὐτοποκληθὲν «Πανορθόδοξον Συνέδριον» ὑπὸ τύπον παρακλήσεως πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν, ἵνα ἐπὶ τῇ κατὰ τὸ 1925 συμπληρώσει τῆς 1600 ἐπετείου τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκουμ. Συνόδου ἐορτασθῇ τὸ γεγονός τοῦτο «καὶ διὰ συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου ἐπὶ προγράμματι ἐπιλύσεως τῶν ἀπασχολούντων ἐν τῷ παρόντι τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ζητημάτων». Περὶ τὰ ζητήματα ταῦτα ἤδη εἶχεν ἀσχοληθῆ καὶ τὸ ἐν λόγῳ Συνέδριον, ἐξέδωκε δὲ μάλιστα καὶ τὰς ἐπ' αὐτῶν ἀποφάσεις του, αἱ ἀποφάσεις ὅμως ἐκείναι, ὁσονδήποτε καὶ ἐλήφθησαν ἐν αὐτῷ τῷ Οἰκουμ. Πατριαρχείῳ, ὑπὸ τὴν προεδρίαν μάλιστα αὐτοῦ τοῦ

Πατριαρχοῦ, καὶ ὁσονδήποτε καὶ ὑπῆρξαν ὁμόφωνοι, ἐστεροῦντο ἐπιρρώσεως ἀπὸ τῆς συμφωνίας τῶν ἀντιπροσώπων καὶ τῶν μὴ μετασχουσῶν τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Τὸ προηγούμενον τοῦτο τεῦ ἐν Κων)πόλει Συνεδρίου καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα ἡμερολογιακὴ κίνησις πρὸς διόρθωσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου διὰ τῆς προσαρμογῆς αὐτοῦ πρὸς τὸ ἐν τοῖς ὀρθοδόξοις κράτεσιν ἐφαρμοσθὲν πολιτικὸν ἐφαίνοντο ἐπὶ μᾶλλον προάγοντα τὴν σκέψιν περὶ ἐπιστεύσεως τῆς συγκλήσεως τῆς προμελετηθείσης Συνόδου, σχετικὴ δὲ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπίσημος σπουδὴ παρεκίνησε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅπως πρωτοβούλως ὀρίσῃ ὡς χρόνον μὲν συγκλήσεως τῆς Συνόδου τὸ ἔτος τὸ ἐνεστώδες, ὡς τόπον δὲ τὰ Ἱεροσόλυμα, διαβιβάζῃ δὲ πρὸς τὰς ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας καὶ τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς.

Καὶ τὸ μὲν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὥριζε τὴν μέλλουσαν νὰ συγκληθῇ Σύνοδον ὡς «Οἰκουμενικὴν», τοιαύτην δὲ ἐφαίνοντο προτιμῶντα αὐτὴν καὶ τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων. Ἐνῶ ὅμως ὁ τοιοῦτος τῆς Συνόδου χαρακτηρισμὸς ἤρξατο ἐγείρων ἀντιρρήσεις καὶ ἐν τῷ τύπῳ καὶ ἄλλως, ἡ Θεολογικὴ τοῦ Πανεπιστημίου Σχολῆ, πρὸς ἣν ἐν τῷ μεταξῦ εἶχεν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διαβιβασθῇ τὸ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου συνταχθὲν Πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τῆς Οἰκουμ. Συνόδου πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐν αὐτῷ ζητημάτων, μετ' ἐπισταμένην καὶ ἔμπειριστατωμένην ἐξέτασιν τῶν πραγμάτων ἀπεφάνητο γνώμην, ὅτι οὐ μόνον δὲν εἶνε δυνατὴ, ἀλλὰ θὰ ἀποβῇ καὶ ἐπιβλαβὴς πᾶσα σπουδὴ πρὸς σύγκλησιν Συνόδου Οἰκουμενικῆς, δι' οὗς λόγους συνοπτικῶς ἀνέφερεν ἐν τῷ ἤδη δημοσιευθέντι ἀπαντητικῷ αὐτῆς πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον ἐγγράφῳ.

Ἄλλ' εἴτε Οἰκουμενικῆ, εἴτε Τοπικῆ ἢ Πανορθόδοξος Σύνοδος ἤθελεν ἐπέπεσε ἀποφασισθῇ ὑπὸ τῆς καθ' ὅλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ συγκληθῇ, ἐπεβάλλετο ἀναντιρρήτως ἡ ἔγκαιρος καὶ προσήκουσα πρὸς αὐτὴν παρασκευή. Τὰ περιλαμβανόμενα ἐν τῷ Προγράμματι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἢ καὶ τὰ ἐνδεχομένως ἐπὶ πλέον ὀρισθησόμενα θέματα εἶνε τόσον σπουδαῖα καὶ τόσον πολλά, ὥστε τὸ προέχον σήμερον εἶνε ἡ ἐπισταμένη αὐτῶν μελέτη καὶ ἡ εἰς συμπεράσματα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτεον ἀπηκριβωμένα κατάληξις, ἵνα ἡ μέλλουσα νὰ συγκληθῇ Σύνοδος ἀποφασίσῃ ἐπὶ ἐνὸς ἐκάστου ὑπὸ τὸ φῶς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὀρθοδόξου συνειδήσεως καὶ τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης ἐνσυνειδήτως, καθ' οἷον τρῶ-

πον και εν χρόνοις προγενεστέροις. Διὰ τοῦτο ὁ καταρτισμὸς πολυμελοῦς Ἐπιτροπῆς ἐξ Ἱεραρχῶν και Θεολόγων Καθηγητῶν πρὸς μελέτην τῶν ὑπὸ συζήτησιν ζητημάτων δέον νὰ χαιρετισθῇ μετ' εὐφροσύνης, εὐχεται δ' ἡ «Ἐκκλησία» ὅπως τὸν ἐγνωσμένον περὶ τὰ καλὰ ζῆλον τῶν σεβασμιωτάτων και ἑλλογιμωτάτων μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς ἐνισχύσῃ ὁ θεὸς τῆς Ἐκκλησίας Δρυήτωρ εἰς τὸ ἐπίπονον αὐτῶν ἀλλ' ἱερώτατον ἔργον, ἐπ' ἀγαθῶ τοῦ χριστευκωνύμου πληρώματος.

G. Π.

ΟΜΙΛΗΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ

Τὸ χριστιανικὸν μεγαλεῖον

Ε' Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν—5 Ἀπριλίου

«Ὁς ἂν θέλῃ μέγας γενέσθαι ἐν ὑμῖν, ἔσται ὑμῶν διάκονος και ὁς ἂν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δούλος»

(Μάρκ., 10, 43-44).

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.—Εἰς τὴν παράδοξον παράκλησιν τῶν δύο υἱῶν τοῦ Ζεβεδαίου και εἰς τὴν ζηλότυπον ἀανάκτησιν τῶν Δέκα ἀπαντῶν ὁ Κύριος ἡμῶν διαχεράσσει διὰ τῶν λόγων τούτων τὴν οὐσίαν τοῦ πραγματικῶν μεγαλείου. Τίς δὲν ὄνειροπολεῖ ποτε και δὲν καταβάλλει προσπάθειας προσωπικὰς διὰ νὰ γείνη και αὐτὸς ἡμέραν τινα «ἐπὶ τοὺς μεγάλους»; . . . Καὶ εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι ὁ πόθος αὐτός, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιθυμητὴ πραγματοποίησις παρουσιάζει ἐνώπιον ἡμῶν τὴν εὐτυχίαν μας, ἐξωθεῖ και παραφέρει εἰς σκέψεις και πράξεις τοιαύτας, εἰς τὰς ὁποίας ἐνῶ, ἄλλως, ὁ κόσμος βλέπει ἀνάβασιν πρὸς τὴν ποθουμένην ἐξύψωσιν, ὁ Χριστὸς δεικνύει ἀπελπιστικὴν κατάπτωσιν. Καὶ ὅμως εἶναι εὐγενὴς φιλοδοξία νὰ γείνη τις μέγας· ἀλλὰ μέγας κατὰ Χριστόν. ΔΙΑΙΡΕΣΙΣ.—Α'. Εἰς τί συνίσταται τὸ χριστιανικὸν μεγαλεῖον. Β'. ὅποια ἀγαθὰ ἐξασφαλίζει ἡ κτήσις αὐτοῦ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.—Εἰς τί συνίσταται τὸ χριστιανικὸν μεγαλεῖον.

1.—Ἐν τῇ ταπεινώσει ἑαυτοῦ: Ἐπατηλὴ τῆς ὑπερφηφείας ἢ φωνῆ· οὔτε ἡ ἔξαρσις ἡμῶν ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διὰ μέσων παντοίων, οὔτε γνώσις εὐρεῖα, οὔτε πρωτοκαθεδραὶ, οὔτε ἔπαινοι και θαυμασμοὶ ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων, οὔτε ἐπίδειξις ἰσχύος, εἴτε θέσεως, εἴτε πλοῦτου, εἴτε καταγωγῆς . . . ἀποτελοῦσι τὸ ἀληθὲς μεγαλεῖον. «Ὅστις ταπεινώσει ἑαυτὸν ὡς παιδίον, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 18, 4).

2.—Ἐν τῇ πρὸς τὸν πλησίον ἀγαθοεργίᾳ: Ὁ ἐπιδιωξίς τῶν προσωπικῶν μας συμφερόντων ἐκμηδενίζει πολλάκις τοὺς πάντας ἐνώπιον ἡμῶν . . . Ἀξιοῦμεν ὅλοι νὰ συνεισφέρωσι και ἐξυπηρετῶσι και νὰ μὴ ἀντιτίθενται εἰς τὸ συμφέρον ἡμῶν. Ἄλλ' εἶναι τοῦτο σύμβουλος κάκιστος· ὁ Χριστὸς λέγει: ἐκεῖ ὅπου ὁ κόσμος σὲ βλέπει ταπεινόν, ἀφωσιωμένον πρὸς ἐξυψηλότησιν τοῦ καλοῦ τοῦ πλησίον, ἐκεῖ εἶσαι μέγας . . . Θέλει νὰ εἴμεθα εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πλησίον, πρόθυμοι ὡς ἂν εἰς τὴν πρὸς τὸ καλῶν . . .

3.—Ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ἀνατεθειμένης ἡμῖν ἐξουσίας κατὰ Χριστόν: Εἰς τὸν ἀπότομον τρόπον, εἰς τὴν κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας, εἰς τὴν ἐξουτέλεισιν τῶν ὑποδεεστέρων

νομίζεται πολλάκις ὅτι ὑπάρχει ἐξύψωσις . . . Ἐκεῖ εἶναι τὸ βάραθρον . . . Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πῶς ἤσκησε τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ. Ἦτο διακεκριμένος τῶν πιστῶν αὐτοῦ μόνον κατὰ τὰ βάρη και τὰς ὁδύνας, ὡς ὑφίστατο ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ . . .

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.—Ὅποια ἀγαθὰ ἐξασφαλίζει ἡ κτήσις αὐτοῦ.

1.—Προάγει τὴν εἰρήνην: ἐν τῇ ψυχῇ, ἐν τῇ Κοινωνίᾳ, ἐν τῇ Οἰκογενείᾳ, ἐν τῷ Κόσμῳ . . . ὁ κατὰ Χριστόν μέγας οὐδέποτε θὰ περιφρονῆται ὅσους ὀφείλει νὰ σέβηται . . .

2.—Ἐξασφαλίζει τὴν πραγματικὴν θέσιν τιμῆς παρὰ τῷ Χριστῷ. «Ὁς ἂν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δούλος».

3.—Πατάσσεται ἐπικίνδυνον ψεῦδος: δὲν εἶναι μεγαλεῖον ἡ πολυτέλεια, ἡ καταδυναστευσις, ἡ πολυκτημοσύνη, ἡ δυνατότης πρὸς μεγαλυτέρας ἀπολαύσεις, αἱ θέσεις: πολιτικαί, στρατιωτικαί . . . ἐφ' ὅσον δὲν καταρθύνει τὴν καρδίαν πνεῦμα Χριστοῦ . . .

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.—Ἄς διαφωτισθῶμεν τελείως ὅτι: α) χριστιανοὶ μικροπρεπεῖς ἀκατάδεκτοι πρὸς τοὺς ἄλλους, ἵνα μὴ δῆθεν εἰς τὰς συνομιλίαις πρὸς αὐτοὺς καταπέσῃ ἡ ὑπόληψις των, ὅσον και ἂν κατὰ κόσμον φαίνωνται μεγάλοι εἶναι μικροὶ ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ· β) πρέπει νὰ εἴμεθα γενναῖοι καρδιὰ ἀπέναντι τῶν ἀδυναμιῶν και τῆς κοινωνικῆς τάξεως τῶν ἄλλων, τοῦ δικαίου αὐτῶν θιασῶται και ὑποστηρικταί γ.) τὸ κατὰ Χριστόν μεγαλεῖον ἀπαιτεῖ και νὰ δυνάμεθα νὰ ὑποφέρωμεν κατὰ Χριστόν: τί δὲν ὑπέφερε; και διὰ ποίους;—Ἄς μὴ λησιμονῶμεν δὲ οὐδέποτε τὴν ἐκτίμησιν, τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς ἀποδίδει εἰς τὰς ἐκδουλεύσεις, τὰς ὁποίας παρέχομεν εἰς τοὺς ἄλλους. Δὲν εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄλλοι «ἀδελφοί» του; Καὶ δὲν παρέχομεν λοιπὸν εἰς αὐτὸν τοῦτον προσωπικὰς ὑπηρεσίας . . . ;

E. I. K.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

§§ Πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἀπεργαίαι ἐλύθησαν και οἱ ἐργαταὶ ἐπανήλθον εἰς τὰς θέσεις των ἀνευ ὄρων. Τὰ κομμουνιστικὰ ὄργανα, τὰ ὁποία ἀποξῶσιν ἐκ τοῦ ἰδρώτος των ἀφελῶν ἀποχειροβιώτων, τὴν εἰς τὸ ἔργον ἐπάνοδον τούτων χαρακτηρίζουν ὡς ἀπλὴν ἀνακαωχὴν ἐνὸς ἀγῶνος, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπαναληφθῇ τραχύτερος και ἀγριώτερος, ἀνασυντασσομένων ἐν τῷ μεταξύ των δυνάμεων. Καὶ τὸν ἀγῶνα τούτον λέγουσιν ὅτι ἐπιβάλλει τὸ αἶσθημα τῆς ἐκδικήσεως πρὸς τὸ σήμερον ἐπικρατήσαν Κράτος. Δὲν εἶνε γνωστὸν τίνας σκέψεις κρατοῦν εἰς τὸν ἐργαζόμενον κόσμον. Ὅ,τι δέον νὰ τουισθῇ πρὸς αὐτὸν εἶνε τοῦτο: πρῶτον μὲν νὰ προσέξῃ μήπως, παρασυσρόμενος ὑπὸ παραφόρων ἐκμεταλλευτῶν, δημιουργήσῃ κατάστασιν ἀδικον και ἀφόρητον και εἰς τὸν ἑαυτὸν του και εἰς τὴν λοιπὴν ἐργαζομένην κοινωνίαν, ἡ ὁποία δυνατὸν και αὐτὴ νὰ ἐξωθηθῇ εἰς ἄκρα καταστρεπτικώτατα δι' αὐτὰ ταῦτα τὰ θύματα τοῦ κομμουνισμοῦ· δεύτερον δὲ νὰ ζητῇ ὑπερ ἑαυτοῦ μόνον τὰ δίκαια, μὴ ἀξιών νὰ ἐπιβληθῇ

ἐπὶ τοῦ Κράτους, ἤτοι ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς κοινωνίας, ὡς τάξις προνομιοῦχος. Καὶ τρίτον, ὅτι ὅσον ὀλιγώτερον ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὸ σύνολον τῆς κοινωνίας καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ συνόλου θεωρῆ καὶ ἰδικά του συμφέροντα, τόσον περισσότερον συντελεῖ εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν ὄρων τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀνακούφισιν καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῆς κοινωνίας, ἐξ ἧς ἐκπορεύεται.

§§ Πόσον ἀράχρυνα ἀποδεικνύονται τὰ ἐπιχειρήματα, δι' ὧν οἱ κύριοι τοῦ Βυτικανοῦ προσπαθοῦν ἐπισήμως νὰ πείσουν τοὺς ὀρθοδόξους περὶ τοῦ τάχα φιλαδέλφου ἐνδιαφέροντος καὶ τῆς λύπης των ἐπὶ τῇ πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον διαγωγῇ τῆς Τουρκίας, παρεκτὸς τῶν δημοσιευθέντων ἐν τῇ «Liberté» τῆς Φριβούργης, περὶ ὧν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἐγένετο λόγος, μαρτυροῦν καὶ τὰ ἀσυγκρατήτως χαίρέκακα, ὅσα ἐδημοσιεύθησαν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς προαγωγῆς τῆς Μητροπόλεως Βουκουρεστίου εἰς Πατριαρχεῖον ἐν τῇ «Κουλτούρα Κρεστίνα» (=Χριστιανικὸς Πολιτισμὸς) τῆς Τρανσυλβανίας, ὀργάνῳ ἐπισήμῳ τῆς ἐν Ρουμανίᾳ Γκραικο-κατολικῆς Ἐκκλησίας, περὶ τὸ 1500.000 ὀπαδῶν ἀριθμώσεως. Χαίρει τὸ κατόλικον φύλλον, ὅτι ἡ Μόσχα «αυθιλιβεται ὑπὸ τὸ πέλαμα τῶν Μπολσεβικῶν», ὅτι πρὸ πολλοῦ ἐχάθησαν πλέον διὰ τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν τῆς ἀνθρωπότητος ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἡ Ἀντιόχεια καὶ ἡ Ἱερουσαλὴμ ἀποβάσαι «ἄψυχοι βρυκόλακες ἀρχαίας δύξεως», χαίρει διότι ἡ Σόφια εἶνε «ἐξωκκλησιασμένη» καὶ τὸ Βελιγράδιον ἀτνεῖ ἐν τῇ «βαλκανικῇ του ἀδυναμία ὡς πρὸς τὴν παιδείαν καὶ τὸν πολιτισμὸν» καὶ ἐπιχαίρουσα παρακολουθεῖ τὴν «δυστυχή Βασιλεύουσαν περιπλανωμένην εἰς ἀναζήτησιν τόπου, ἐν ᾧ νὰ λάψῃ τὰς οἰκουμενικὰς τῆς φιλοδοξίας» καὶ «φέρουσαν ἐπὶ τοῦ σώματός της τὰ στίγματα τῶν τρομερωτέρων ψυχικῶν ἐλαττωμάτων καὶ πτώσεων». Ὁ γράφων τὰς ἀνωτέρω γραμμὰς ἐν τῷ οὐνιτικῷ φύλλῳ μόλις εἶχεν ἐπανακάμψει ἐκ Ρώμης, ἔνθεν ἀποκομίζει νωπὰς ἐντυπώσεις ἐπὶ τοῖς ἐν Βυζαντίῳ καὶ Βουκουρεστίῳ τελεσθεῖσι, ἐντυπώσεις αὐτοῦ τοῦ Πάπα, τὸν ὅποιον εἶχεν ἐπισκεφθῆ. Καὶ ἐπιμαρτυρεῖ ὅτι «ἡ ἐντύπωσίς μου καὶ ἡ ἀκλόνητος πεποίθησις αὐτοῦ (τοῦ Πάπα), καὶ ὄχι μόνον αὐτοῦ, εἶνε ὅτι ἐν τοῖς γεγονόσι τούτοις ἐξεδηλώθη ἡ τρομερὰ μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως δίλη, ἀνέκκλητον ἀπαγγεῖλασα καταδίκην. Ἐν τῷ ἀφορισμῷ, ὃν κατέθηκαν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Πάπα ἐπὶ τῆς ἀγ. Τραπεζῆς τῇ 16 Ἰουλίου 1054, αἱ φλογεραὶ λέξεις «Κύριος κρινάτω τὰ μεταξὺ ἡμῶν» εὐρίσκουσι σήμερον τὴν πλήρωσίν των», διότι ἡ κρίσις ὄντως ἐπῆλθε ἐδιὰ τοὺς βρυκόλακας καὶ τὰς ἐν ἀμαρτίαις τεθαμμένους μουμμίας». Καὶ χαίρει ὁ

ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν ἐν τῷ Βατικανῷ αἰσθημάτων γράφων τὰ ἀνωτέρω κατόλικος, ὅτι «τὰ θεμέλια τοῦ νέου καθιδρύματος προωρισμένον εἶνε νὰ δεχθῆ λατινικὸν ἔδαφος» (δηλ. τὸ Ῥουμανικόν), ἐπὶ τῇ βεβαίᾳ πάντως ἐλπίδι, ὅτι ἡ ἐπὶ τούτους αἰῶνας μὴ πραγματοποιηθεῖσα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Βυζαντίου ἐπὶ ἐδάφους ἀνατολικοῦ ὑποταξίς τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Κατολικὴν θὰ ἐπιτευχθῆ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ρουμανικοῦ Πατριαρχείου, ἐπὶ ἐδάφους λατινικοῦ!

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Μετ' ἐξαιρετικῆς λαμπροτήτος καὶ μεγαλοπρεπεῖς διεξήχθη ἡ θρησκευτικὴ ἄμα καὶ ἐθνικὴ ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Ὁ καθεδρικός ναὸς Ἀθηνῶν σπανίως συνεκέντρωσε τοσοῦτον πλῆθος κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν τῆς παραμονῆς καὶ τὴν Λειτουργίαν τῆς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς, καθ' ἣν μέχρι βραδείας νυκτὸς κύματα λαοῦ προσήρχοντο εἰς τὸν ναόν. Ἡ αὐτὴ συρρὴ εὐσεβοῦς λαοῦ παρετηρήθη καὶ εἰς τὸν ναόν τῆς Ἐθαγγελιστρίας ἐν Πειραιεῖ. Τηλεγραφικαὶ πληροφορίες ἐκ Τήνου ἀναφέρουσιν ὅτι τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ συρρὴ προσκυνητῶν ὥστε κατέστη ἀδύνατον εἰς τὸν ἱερουργοῦντα Ἱερέα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναόν δ' ἂ τῆς κυρίας εἰσόδου, μετ' ἐκτάκτου δ' ἐπιδημητικότητος διεξήχθη ἡ ἑορτὴ καὶ ἡ περιφορὰ τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Θεοτόκου. Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ Ἀθηνῶν, ἐπὶ τῇ ἐπιτείῳ τῆς ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας, ἐτελέσθη δοξολογία χοροστατοῦντος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου μετὰ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Φωκίδος κ. Ἀμβροσίου, Μαντινείας καὶ Κυνοῦρας κ. Γερμανοῦ, Διδυμοταίχου κ. Φιλαρέτου, Νέας Πελαγονείας κ. Χρυσαστόμου, Καστορίας κ. Ἰωακείμ, Νυσακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβροσίου, Παροναξίας κ. Ἱεροθέου, Κερκύρας καὶ Παξῶν κ. Ἀθηναγόρου, Γόρτυνος καὶ Μεγαλοουπόλεως κ. Πολυκάρπου, καὶ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Βρεσθῆνης κ. Ἀνθίμου. Τῆς ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ Πειραιῶς τελεσθείσης δοξολογίας προέστη ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Στουρουπόλεως κ. Θεόκλητος. Τῆς ἐν Τήνῳ δοξολογίας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου κ. Ἀθανάσιος, ἐν δὲ ταῖς Ἐπαρχίαις οἱ εἰκότοι Ἱεράρχαι.

—Το παρελθὸν Σάββατον συνήλθεν εἰς συνεδρίαν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ τὰ διαφερα τμήματα τῆς μεγάλης Ἐπιτροπείας πρὸς μελέτην τῶν ὑπεβληθησομένων τῇ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ζητημάτων, ἀνέλαβε δὲ ἕκαστον τῶν μελῶν τὴν μελέτην καὶ εἰσήηεν ὡρισμένου ζητήματος. Ὁ γηραιὸς καθηγητὴς κ. Ζήλος Ρώσσης ἀνέλαβε τὴν ἐπιστημονικὴν μελέτην πρὸς σύνταξιν Ὁμολογίας πίστεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ἡ λεγομένη «Ἱερά Σύνοδος τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» ἡ τῶς μὲν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μητροπ. Εὐδοκίμου, ἀπὸ τινος δὲ προεδρευομένη ὑπὸ τοποτηρητοῦ, τοῦ μητροπ. Βενιαμίν, διεβίβασε πρὸς τὸν Μακαριώτατον Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου σειράν ἐπίσημων ἐγγράφων, περιεχόντων τὰς ἀποφάσεις τῆς Β' Πανρωσικῆς Συνόδου ἀποφάσεις τῆς μεγάλης πανρωσικῆς προσυνοδικῆς διασκέψεως τοῦ 1924 κατὰ τοῦ Πατρ. Τύχωνος, ἐγκύκλιον τῆς Συνόδου ταύτης πρὸς τοὺς ἐν Ρωσσίᾳ Ἱεράρχας καὶ λοιποὺς κληρικούς, καὶ ἀντίγραφα γραμμάτων πρὸς τὸν Οἶκον Πατριάρχην. Καὶ περὶ μὲν τοῦ Πατρ. Τύχωνος ἡ Σύνοδος ἐκφράζεται μετ' ἀποτροπιασμοῦ, θεωροῦσα αὐτὸν αἰτεῖον τῶν συμφερῶν τοῦ ρωσικοῦ κλήρου καὶ πολλῶν δοκιμασιῶν τοῦ λαοῦ καὶ κατατάσσουσα αὐτὸν τοῖς λαϊκοῖς. Περὶ δὲ τῆς νῦν καθεστηκυίας ἐν Ρωσσίᾳ πολιτικῆς ἀρχῆς ἡ Σύνοδος γνωματεύει ὡς περὶ νομίμου καὶ αὐτόχρημα ἰδεώδους, διότι κατεδίωξεν τὴν κεφαλαιοκρατίαν, ἠνόνησε τὴν ἐργασίαν, προήγαγε τὴν ἰδέαν τῆς ἀδελφότητος καὶ παρέσχε πλήρη ἐλευθερίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἰδοὺ χαρακτηριστικαί τινες ἐκφράσεις τῆς Συνόδου ταύτης ἐν τοῖς ἐγγράφοις τούτοις: «Ἐν τῇ Συνόδῳ τοῦ 1923 ἡ Ἐκκλησία ἐνώπιον ὅλου τοῦ κόσμου ἀνεγνώρισε τὴν νομιμότητα τῆς ἐξουσίας τῶν Σοβιέτ καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπὸ τῶν πιστῶν πλήρους ἀναγνώσεως αὐτῆς. Ἐνομοθέτησε δέ, ὅτι ἡ Σοβιετικὴ ἐξουσία μόνη ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ ἀγωνίζεται κατὰ τοῦ παγκοσμίου κακοῦ τῆς κεφαλαιοκρατίας ἐν ὀνόματι τῆς πραγματοποιήσεως τῶν αἰώνιων ἰδεῶν τῆς ἐργασίας, τῆς ἀδελφότητος καὶ τῆς ἐξότητος, ὅπερ δὲν ἀντιτίθεται πρὸς τὴν ἡμετέραν πίστιν... Ἡ μεγάλη Προσυνοδικὴ Συνδιάσκεψις προσκαλεῖ πάντας τοὺς πιστοὺς εἰς ἐνεργὸν δράσιν πρὸς ἀνασύνταξιν τῆς ζωῆς ἐπὶ τῶν βάσεων τῆς νέας πολιτικῆς μορφῆς, συγχρόνως δὲ προειδοποιεῖ ὅτι ὁ μόνος τύπος τῶν ἀμοιβαίων σχέσεων Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας δύναται νὰ εἶνε αἱ μεγάλαι ἀρχαὶ τοῦ διαγγέλλματος τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ Κράτους... Ἐκαστος ἄς γείνη τίμιος, πεπεισμένος καὶ ἐνεργὸς πολίτης τῆς ἡμῶν πολιτείας, συγχρόνως ὁμοῦ καὶ παντὶ τρόπῳ ἄς τηρῇ τὴν ἀληθῆ καθαρότητα καὶ τὸ ἀκλόνητον τῆς ὀρθοδοξίας, φρουρὸς τῆς ὁποίας ἐτάχθη ἡ Ἱερά Σύνοδος καὶ περὶ ἧς ἀγωνίζεσθε ἡ Μεγάλῃ Προσυνοδικῇ Συνδιάσκεψις». Ὁ Πατριάρχης Τύχων χαρακτηρίζεται διὰ βαρυτάτων ἐκφράσεων, ἀποφαίνεται δ' ἡ Διάσκεψις ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἰρηνεύῃ μετὰ τοιοῦτου ἀνθρώπου, ὅστις ἐγένετο πρόξενος τοῦ θανάτου πολλῶν ἀρχιερέων, ἱερέων καὶ λαϊκῶν, καὶ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ὁποίου ἀναβλύζει θάλασσα ὅλη λαϊκῶν δακρῶν. Ἐν τῇ «Ἀποφάσει» ταύτῃ περὶ τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος ὡς ἐπιχείρημα κατ' αὐτοῦ προσάγεται καὶ ἔγγραψις τάχα τῆς σχετικῆς ἀποφάσεως τῆς «Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας» τοῦ 1923 τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου Γρηγορίου

τοῦ Ζ' καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Κων]πόλεως, μεθ' ἣν ἐπικαυθήσασθε δῆθεν πρότασις τοῦ Οἴκου. Πατριαρχεῖον πρὸς τὸν Πατριάρχην Τύχωνα ὅπως ἀμέσως ἀπομακρυνθῇ τῆς πατριαρχίας. Ἐπὶ πλέον προστίθεται, ὅτι παρομοίως ἀποφάσεις ἔλαβον δῆθεν καὶ οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας Φώτιος καὶ Σερβίας Δημήτριος ὅτι δέ, συνεπεῖα τῶν ἀποφάσεων τούτων ἐνώπιον συμπάσης τῆς Ὁρθοδόξου Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας ὁ Τύχων δὲν εἶνε Πατριάρχης, ἐπισκοπικῶς δέ, παρὰ ταῦτα, ἐξαιρουμένων τῶν κυβερνῶν τὴν Ἐκκλησίαν, ὀριστικῶς καὶ διὰ παντός κατίστη αὐτοκατάχρητος. Ἐπειδὴ ὁμοῦ, παρὰ ταῦτα, ἡ περὶ τὸν Πατριάρχην Τύχωνα μερὶς σημειοῖ μεγάλας προόδους, ἡ Σύνοδος αὕτη ἐν τῇ πρὸς τὸν Κλήρον Ἐγκυλίῳ αὐτῆς παρακαλεῖται αὐτὸν «νὰ μὴ ταρασσηται ἐκ τῆς προκαίρου προόδου καὶ εὐδοκιμήσεως τῶν ἀντιπάλων, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, νὰ ἀνδρίζωνται πάντες ἐξαιτούμενοι στήριγμα καὶ προστασίαν παρὰ τοῦ Κυρίου...»

—Αἱ πολιτικαὶ ἀρχαὶ τῆς Δημοκρατίας τῆς Οὐκράϊνας παρέσχον τὴν ἀδειαν συγκλήσεως Πανουκραϊνικῆς Ὁρθοδόξου Τοπικῆς Συνόδου. Ἡ ἀδεια αὕτη λογίζεται ὡς μεγίστη ἐπιτυχία ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων τῆς Οὐκράϊνας ἀπὸ μακροῦ ἐπιδιωκόντων τὴν σύγκλησιν τῆς Συνόδου ταύτης, διὰ δὲ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξου Οὐκράϊνας» εὐαγγελίζεται μετ' ἐξαρτικῶν ἐκφράσεων ἡ μεγάλη χαρὰ εἰς τὸν ὀρθόδ. λαὸν τῆς χώρας ταύτης.

—Ἐν τῷ συγκληθέντι ἐσχάτως ἐν Μόσχᾳ μεγάλῳ ἐκκλησιαστικῷ συνεδρίῳ, διοργανωθέντι ὑπὸ τῆς «Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» καὶ συγκροτηθέντι ἐξ 120 ἀρχιερέων, ἱερέων καὶ λαϊκῶν θεολόγων καθηγητῶν συνεζητήθη ζωηρῶς τὸ ζήτημα τῆς προαγωγῆς ἐγγάμων ἱερέων εἰς ἐπισκόπους. Τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ προηγουμένως ἀναφανέν καὶ λυθέν ὑπὲρ τῶν ἐγγάμων, ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἀναβληθῆ, ἀλλ' ἐπανήλθε συνεπεῖα ἐκλογῆς τριῶν ἐγγάμων κληρικῶν εἰς θέσεις ἐπισκοπικὰς ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Λένινγκρανδ (τῶς Πετροπόλεως). Μετὰ μετριοτάτας συζητήσεις ἢ εἰς ἐπισκόπους χειροτονία τῶν κληρικῶν τούτων ἀνεβλήθη, ἰδίως τῇ συστάσει τῶν Μόσχᾳ ἀντιπροσώπων τῶν Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς συμβουλευσάντων τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος εἰς τὴν μελλούσαν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

—Ἀπὸ τινος χρόνου ἤρξαντο ἐκδιδόμενα ἐν Μόσχᾳ καὶ ἐν τισι τῶν ἐπαρχιῶν ἐκκλησιαστικὰ—θρησκευτικὰ περιοδικὰ. Οὕτω σημειώμεν τὴν ἐκδοσιν τοῦ «Χριστιανοῦ» Μόσχᾳ, τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξου Οὐκράϊνας» ἐν Χακόβω καὶ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀνακαινίσεως» ἐν Ρεβνῆ. Ἄξιον σημειώσεως εἶνε, ὅτι τάντα τὰ περιοδικὰ ταῦτα εἶνε ἀντιπατριαρχικά, πρόσκεινται, ἐπομένως, πρὸς ἀρχὰς τῆς ἐν Μόσχᾳ «Ἱερᾶς Συνόδου», θεωροῦντα δὲ γεγονὸς τὴν δῆθεν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου εὐστά

πρὸς τὸν Πατριάρχην Τύχωνα ὅπως ἀποσυρθῆ τῆς Πατριαρχίας χάριν τῆς εἰρήνης τῆς Ἐκκλησίας, προσπαθοῦσι ν' ἀναπτύξωσι τὸ τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου δικαίωμα τῆς ἐπεμβάσεως εἰς τὰ τῶν ἐπὶ μέρους αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ὑπεραμυνόμενοι τῆς γνώμης, ὅτι ἡ ἐπέμβασις αὕτη δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ἐκδήλωσις καισαροπατικῶν τάσεων τοῦ Οἴκου. Πατριαρχεῖο, ἀλλ' ὡς μερικὴ πρόνοια πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς διαταραχθείσης ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης πρὸς ἀποφυγὴν σχισμάτων καὶ ἄλλων δεινῶν.

— Ἡ ἐν λόγῳ Σύνοδος διεβίβασε πρὸς τὸν Οἰκουμηνικὸν Πατριάρχην γράμμα. ἐνῶ, ἐπικρίνουσα τοὺς «ἐπαισχύντως δραπετεύσαντας ἐκ Ρωσσίας εἰς τὸ ἐξωτερικὸν» Ρώσους ἱεραρχάς, χαρακτηρίζει τὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διαγωγῆν των ὡς ἀνάξιαν τῆς ἀρχιερατικῆς των κλήσεως, ὡς δῆλον ἐκ τῆς πολιτείας τῶν εἰς Κων)πολιν προσφυγόντων ἀρχιερέων καὶ ἐκεῖ διὰ τῆς ἀντικανονικῆς πολιτείας των ἐνοχλησάντων τὸ Οἶκου. Πατριαρχεῖον. Διὰ τὴν διαγωγῆν των ἀρχιερέων τούτων ἡ Σύνοδος ἐκφράζει τὴν λύπην τῆς πρὸς τὸν Πατριάρχην καὶ συλλυπεῖται διὰ τὴν «ἐπαισχύντον διαγωγῆν των πρώην ὀρθοδόξων ἐπισκόπων ἡμῶν». Συγχρόνως δὲ παρακαλεῖται ἡ Α. Θ. Π. ὅπως στρέψῃ ἐξειδικιασμένην τὴν προσοχὴν του καὶ πρὸς τὰς φρικτὰς δοκιμασίας καὶ θλίψεις, τὰς ὁποίας δοκιμάζει ἡ Σύνοδος ἐκ μέρους τοῦ ἐπάσαν ἐχθροσύνην ἀπολέσαντος πρώην Πατριάρχου Τύχωνος», παρακαλεῖται δ' ὁ Οἶκου. Πατριάρχης «ὡς ὑπατος Κριτῆς τῆς συμπάσης Ὀρθοδοξίας», νὰ στήσῃ τὰς περαιτέρω ἐνεργείας τοῦ Τύχωνος καὶ «νὰ σώσῃ ὅπως οὐ μόνον τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς ὀριστικῆς διαλύσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ κύρος τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς ἀπὸ τῆς ταπεινώσεως».

— Ἐν τῷ πρὸς τὸν Μακ. Πρόεδρον τῆς Ἱ. Συνόδου ἐγγράφῳ ἡ Σύνοδος αὕτη ὑπομνησκουσα ὅτι ἤδη ἀπὸ τῆς 6 Μαρτίου 1924 ἀπηυθύνθη πρὸς πάσας τὰς Ὀρθ. ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας πρὸς σύγκλησιν Οἴκου. Συνόδου κατὰ τὸ 1925, ἐκφράζει τὴν χαρὰν τῆς ὅτι ἡ φωνὴ τῆς εἰσηκούσθη, καὶ ὅτι μετὰ 11 αἰῶνας ἡ Ἐκκλησία ἐπανευρίσκει τὴν λησμονηθεῖσαν ὁδόν. Ἐπισημειοῦται ὁμοῦς περαιτέρω, ὅτι ἡ χαρὰ αὕτη ἦτο μεμειγμένη καὶ μετὰ λύπης, διότι λεπτομέρειαί τινες ἀπειλοῦσι νὰ ὑποβιβάσωσι τὴν ἀξίαν τοῦ ἐγχειρήματος. Αἱ Ἐκκλησίαι δὲν ἀνέλαβον ἐτι τὸν καταρτισμὸν τοῦ προγράμματος τῶν συνοδικῶν ἔργασιων, καὶ ὁμοῦς ἤρξαντο νὰ κατονομάζωνται οἱ τόποι, ἐνθα θὰ συγροτηθῆ ἡ Οἴκου Σύνοδος. Ἐν τῇ σπουδῇ ταύτῃ ἡ Σύνοδος διαβλέπει ἐπίδρασιν παλαιῶν ἱστορικῶν καὶ ἐθνικῶν παραδόσεων, ἐνῶ, κατὰ τὴν γνώμην τῆς, τὸ ζήτημα τοῦ τόπου πρέπει νὰ λυθῆ ἀπὸ τῆς ἐπόψεως τῆς γενικῆς Ἐκκλησ. οἰκονομίας, ἀναπτύσσει δὲ διὰ μακρῶν ὅτι δὲν δύναται ἡ Οἴκου. Σύνοδος νὰ συγκληθῆ ἐν Ἱερουσαλῆμ, ὡς λίαν ἀπομακρυσμένη καὶ πολιτικῶς ἀπροσφόρος πρὸ πάντων διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσσίας ἣτις ἀποτελεῖ τὰ 90ο) τοῦ ὅλου Ὀρθοδόξου Χριστιανισμοῦ. Δὲν θὰ δονηθῆ λοιπὸν νὰ παραστῆ ἡ Ρωσικὴ Ἐκκλησία ἐν Ἱεροσολύμοις, οὐδὲ δέχεται νὰ παραστῆ δι' ὀλιγαριθμῶν ἀντιπροσώπων, ἐφ' ὅσον οὐδεμία Ἐκκλησία ἐπιθυμεῖ τόσοσὴν τὴν σύγκλησιν τῆς Οἴκου. Συνόδου, ὅσον ἡ Ρωσικὴ «Ἐν Ρωσίᾳ—ἐπιζητεῖ—τῷ ἀρχαῖῳ τούτῳ Κράτει, ἐπῆλθε πρωτοφανῆς ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τοῦ κόσμου πολιτικὸς κλονισμὸς, ἀνατρέψας ὁλόκληρον τὴν ζωὴν τῆς. Ἡ ἡ Ἐκκλησία ἐν Ρωσίᾳ εὐρέθη πρὸ

νῶν συνθηκῶν ὑπάρξεως. Ἰπὸ τοῦ θεμελιώδους συντάγματος ἀπεχωρίσθη ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀφέθη εἰς αὐτὴν πλήρης ἐλευθερία αὐτοορισμοῦ. Ἄλλ' αἱ παλαιαὶ μακραιωνες παραδόσεις, ἐν αὐτῷ μάλιστα τῷ προσώπῳ τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος, ἠμπόδισαν, δυστυχῶς, νὰ στραφῆ ἡ προσήκουσα προσοχὴ πρὸς τὴν νέαν κατεύθυνσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς: ὁ τέως Πατριάρχης ἐκήρυξεν ἀντίστασιν κατὰ τῆς νέας μορφῆς τοῦ πολιτεύματος καί, παρὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ, προέβαλεν ἑαυτὸν Κριτὴν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, διὸ καὶ ἐγένετο πρόξενος δοκιμασιῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν γεννήσας ἐν αὐτῇ πρωτοφανῆς σχίσμα». ἀναφέρουσα κατόπιν ὅτι πᾶσαι αὐτῆς αἱ προσπάθειαι πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπέβησαν μόνον μάτην, ὁμολογεῖ ὅτι τοῦτο δύναται νὰ κατορθωθῆ μίαν μίαν Οἴκου. Σύνοδος, καὶ δὴ συγκαλουμένη ἐν τ ὁ ς τ ῆ ς Ρ ω σ σ ί α ς, διότι εἶνε ἀδύνατος ἡ μακρόθεν καὶ ἔμμεσος ἀντίληψις τῆς πραγματικῆς ἐν Ρωσίᾳ καταστάσεως πρὸς θεραπείαν τοῦ ἀσθενοῦς ἐπ' αὐτῆς του τῆς κλίνης. Ἄλλ' ἡ σύγκλησις τῆς Οἴκου. Συνόδου ἐν Ρωσίᾳ—ἐξακολουθεῖ τὸ ἐγγράφον—θὰ παράσχη τὴν εὐκαιρίαν καὶ εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ἀνατολῆς νὰ ἀντιληφθῶσιν ἰδίους ὁμῶσαι τί γίνεταί ἐν Ρωσίᾳ. «Ἐκεῖνο, τὸ ὅποσον ἐν αὐτῇ τελεῖται, εἶνε, κατὰ τὴν ἡμετέραν θαθεῖαν πεποίθησιν, ἐναρξίς φαινομένου παγκοσμίου, διὰ τοῦτο καὶ πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ εἶνε ἐστραμμένοι πρὸς τὴν Ρωσίαν» ἐξ αὐτῆς ἐκπορεύονται νέαι ἀκτῖνες, ὁσονδήποτε δὲ καὶ ἂν τὰς ἀποστρέφωσιν, αὗται εἰσδύουσι πανταχοῦ. Ἐἰς τὸν κόσμον ἐνεργεῖ ἐκ τῆς Ρωσσίας ἡ εὐαγγελικὴ ἐκείνη ζύμη, ἣτις ἀρχίζει νὰ ζυμῶ ὅλον τὸν κόσμον τὸ φύραμα' οὐδεμία προσπάθεια εἶνε ἱκανὴ νὰ ἀνακόψῃ τὴν δύναμιν ταύτην. Ἡμεῖς, οἱ κύβερνήται τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, πρῶτοι συνητησάμεν καὶ εἶδομεν τὴν ἐνέργειαν τῆς δυνάμεως ταύτης» καὶ πιστεύομεν, ὅτι καὶ ὑμεῖς θὰ τὴν συνητησάτε θάττον ἢ θράδιον. Διὰ τοῦτο εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴ ἀποστρέφητε τὸ πρόσωπον ἀπ' αὐτῆς, ἀλλὰ ἐλθόντες ἐνταῦθα νὰ τὴν συναντήσητε καὶ νὰ προετοιμασθῆτε νὰ συνδυάσητε τὴν κίνησιν τῆς μελλούσης παγκοσμίου πολιτικῆς τάξεως, ἣτις δι' ἡμᾶς ἐνταῦθα κατέστη πραγματικότης, πρὸς τὰς ἐντολάς τοῦ Χριστοῦ.» Προτείνει λοιπὸν ἡ Σύνοδος ὡς τόπον συγκλήσεως τῆς Οἴκου. Συνόδου τὴν Μόσχαν, ὡς κέντρον τῆς πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τῆς συγχρόνου Ρωσσίας. «Ἐν αὐτῇ — λέγεται ἐν τῇ ἐπιστολῇ — ἀκμάζει, ὡς τὸ πρότερον, ἡ εὐσέβεια. Ἐκατοντάδες εὐρυχώρων νῶν πανηγυρικῶς ἀναδίδουν τοὺς ἤχους των ἀπὸ τῶν κωδωνοστασιῶν, ἐν αὐτῇ, ὑπ' οὐδενὸς κωλυόμενος, ἱερουργεῖ ὁ τέως προκαθήμενος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας Τύχων. Ἐν τίνι ἄλλῃ χώρᾳ ἡ ἐξουσία τόσοσὴν μεγαλοφρόνως θὰ προσεφέρετο πρὸς τὸν κεινηρῶν ἐχθρόν τῆς;.. Ἐλθετε λοιπὸν πρὸς ἡμᾶς, ἐξετάσατε τὴν ἡμετέραν ἐκκλησιαστικὴν ἀσθένειαν παρ' αὐτὴν τὴν κλίνην τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἀπόδοτε ἡμῖν τὴν ὑγίαν, ἣν ἀφῆρεσεν ἀφ' ἡμῶν ὁ τέως Πατριάρχης τῆς Ἐκκλησίας μας... Δότε νὰ στηριχθῶμεν ἐπὶ τῆς φρονήσεως ὑμῶν καὶ τῆς θελήσεως, καὶ τότε καὶ αὕτη, ἐν ἐνότῃ μεθ' ὑμῶν, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν παλαιῶν καιρῶν, ὅταν θὰ ἐπιστῆ ἀνάγκη θὰ σῶς βοηθήσῃ καὶ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς ἐκ τῶν περισσευμάτων τῆς».

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ

Μεταξύ των εν Ἀθῆναις δρώντων φιλανθρωπικῶν σω-
ματείων καταλέγεται ἀπὸ μνηῶν καὶ ὁ Σύλλογος «Προστα-
σία κρατουμένων γυναικῶν καὶ ἀνηλίκων», οὗτινος ἐλαβομεν
τὸ Καταστατικόν. Ἐν τῷ 1ῳ ἄρθρῳ τοῦ Καταστατικοῦ
τούτου διαλαμβάνονται τὰ ἐξῆς πολλῆς προσοχῆς ἄξια.
«Καθῆκον ἔχει ὁ Σύλλογος α'.) νὰ ἐπιζητήσῃ χωριστὰ
ἀστυνομικὰ κρατητήρια διὰ τὰς γυναῖκας καὶ διὰ τοὺς ἀνη-
λίκους, νὰ εἶνε δὲ εὐπρόσωπα καὶ ὑγιεινά. β'.) Νὰ παρακο-
λουθῇ αὐτοὺς κατὰ τὸ διάστημα τῆς προφυλακισέως των
πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἐκαστοτε ἀναγκῶν των, ἠθικῶν καὶ
ὕλικῶν. γ'.) Φροντίζει κατὰ τὴν εἰκὴν των περὶ τῆς καλ-
λιτέρας ὑπερασπίσεως τῶν δικαίων των καὶ περὶ συλλογῆς
στοιχείων ἀφορώντων τὴν πρὸ τοῦ ἀδικήματος ζωὴν αὐτῶν
δ'.) Ἐπισκέπτεται τὰς κρατουμένας γυναῖκας καὶ ἀνηλίκους
καὶ φροντίζει διὰ τὴν ἠθικὴν των βελτίωσιν, τὴν ἐκπαίδευ-
σιν καὶ τὴν παροχὴν ἔργασίας. ε'.) Ἰδιαιτέρας φροντίδας
καταβάλλει διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ὁποίους ἐπισκέπτεται
συχνότερον, ἐνθαρρύνει καὶ παραγορεῖ. ς'.) Φροντίζει περὶ
τῆς ἐν καιρῷ ἀπολύσεως τῶν ἐχόντων δικαίωμα, συμφώνως
μὲ τοὺς νόμους, νὰ τύχῃσι προσωρινῆς ἀποφυλακίσεως,
παρακολουθεῖ δὲ τοὺτους κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναστολῆς
τῆς ποινῆς. ζ'.) Διευκολύνει τοὺς ἀποφυλακιστέτους εἰς
τὴν ἐξέυρεσιν ἔργασίας καὶ ἐφοδιάζει διὰ χρημάτων καὶ
ἐνδυμάτων τοὺς προτιθεμένους νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν πα-
τρίδα των.»

— Εὐχάριστως πληροφοροῦμεθα ὅτι εἰς τὸς ἀγαθοεργούς
τῆς πρωτεύουσας ὁργανώσεις προσετέθη κατ' ἀήτας ὁ νεο-
σύστατος «Σύνδεσμος κατὰ τῆς Σωματεμπορίας» ὑπεσχυρό-
μενος εσβαρὰν ἀντιδρασίην κατὰ τοῦ μαστιζόντος τὴν ἀνθρω-
πίνην δυστυλίαν ἐπαράτου τούτου κακοῦ. Ἐν τῷ Δ. Συμ-
βουλίῳ τοῦ Συνδέσμου ἀντιπροσωπεύει τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν
Ἀθηνῶν ὁ αἰδ. Λουκάς Παπαναστασίου.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Γόρτυνος καὶ Μεγαλουπόλεως Πολυκάρπου,
Ἐκκλησία καὶ Πολίτευμα. Ἀθῆναι 1925 ἀνατύπω-
σις ἐκ τῆς «Θεολογίας». — Ἐν τῇ ἀξιοσπουδάστῳ
ταύτῃ μελέτῃ ὁ σ. συγγραφεὺς ἀναπτύσσει διὰ μα-
κρῶν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία οὔτε προϋποθέτει,
οὔτε εὐνοεῖ, πολλῶ δ' ἤττον εἶνε ὀργανικῶς συναφῆς
πρὸς οἰονδήποτε πολιτεῦμα κοσμικόν, οὔσα πρὸς
πάντα τὰ πολιτεύματα ἀδιάφορος. Τοῦτο δέ, διότι ἡ
Χριστιανικὴ θρησκεία ἀφορεῖ κυρίως εἰς τὴν θρη-
σκευτικὴν καὶ ἠθικὴν διδασκαλίαν καὶ σωτηρίαν τῶν
ἀνθρώπων. Ἡ κοινωνικὴ πρόοδος δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ
τοῦ εἴδους τοῦ πολιτεύματος, ἀλλὰ πρὸ παντός ἐκ τῆς
ἠθικῆς μορφώσεως τῶν πολιτῶν.

Ἀρχιμ. Ἀθαν. Βήττου Δανηλίδου (Πνευματι-
κοῦ). Ἡ ζωὴ τῶν νέων, ἧτοι οἱ κινδύνοι τῆς νεανι-
κῆς ζωῆς καὶ οἱ κατ' αὐτῶν ἀγῶνες. Ἀθῆναι 1924.
Τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε χορησιμώτατον οὐ μόνον διὰ
τοὺς νέους, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς γονεῖς, τοὺς διδασκά-
λους καὶ τοὺς παιδαγωγούς, οἱ ὅποιοι θὰ μάθουν
πάμπολλα διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων καὶ
τῶν μαθητῶν των.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σίφῳ Ἱ. Μονῆς Βρού-
σεως προκηρύττει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρα-
σίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 21ῃ μηνὸς Μαρτίου
ἔ. ἔ. ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 9-12 μ., ἐν Ἀπολλωνίᾳ
Σίφου, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Σίφου τὰ ἐν τῇ περι-
φερείᾳ τῆς κοινότητος Ἀπολλωνίας Σίφου κείμενα κτή-
ματα τῆς Μονῆς. 1) Εἰς ἀγρὸς σπύριμο, μετ' ἐλαιοδένδρων
καὶ συκοδένδρων εἰς θέσιν «Βαθὺ» καλούμενος «Λαβαδᾶ»
2) ἕτερος ἀγρὸς ἐλαίουφυτος εἰς θέσιν «Γηνακαριά», 3) ἀ-
κρωτήριον εἰς θέσιν Κοντοῦ καλούμενον «Πούντα Φώτης»,
4) ζωόμενδρα εἰς θέσιν «Φειδιωτὸν ἢ ἀναβροχιά» καλου-
μένη «Σπηλιὰ Κουμπάρη» 5) δύο μονάσματα εἰς θέσιν
«Φειδιωτὸν» 6) δύο ὅμοια μονάσματα εἰς θέσιν «Ἄτιρος
Πύργος». 7) Δύο ζωόμενδρα εἰς θέσιν «Κόμπρα». 8) Μία
ἕτερα ζωόμενδρα εἰς θέσιν «Βλυχὰ» Φάρω καὶ 9) ἕξ
ἄλλαι ζωόμενδρα εἰς θέσιν «Σκαφῆ» μὴ συμπεριλαμβανο-
μένης τῆς λεγομένης τῆς «Βαγιᾶς». Οἱ βουλόμενοι νὰ
συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων τῆς
διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς. Ἐν Σίφῳ τῇ 25
Φεβρουαρίου 1925. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Κλε.στῶν
διακηρύττει ὅτι τὴν 5ην Ἀπριλίου, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ
ὥραν 10-12 π.μ. ἐνεργηθήσεται ἐν Μενιδίῳ καὶ ἐνώπιον
τοῦ Συμβολαιογράφου Γ. Ἀθανασιάδου πλειοδοτικὴ δημο-
πρασία ἐκποιήσεως ἐνὸς οἰκοπέδου, κειμένου εἰς θέσιν
«Ἀλιμπητῆ». Πληροφορίαι παρέχονται εἰς τὸ ἐν Ἀθῆναις
Γραφεῖον τῆς Μονῆς (ὁδὸς Δορέου 4). Ἐν Ἱ. Μ. Κλει-
στῶν τῇ 14 Μαρτίου 1924 Ὁ Ἡγούμενος Κ. Λαζαρου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σίφῳ Ἱ. Μονῆς Βρού-
σεως προκηρύττει, ὅτι ἐκτίθησιν εἰς πλειοδοτικὴν δημο-
πρασίαν ἐκποιήσεως, ἐνεργηθησομένην τῇ 3ῃ μηνὸς Μαΐου
ἔ. ἔ., ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρα 10-12 π.μ. ἐν Παροικίᾳ
Πάρου, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Πάρου τὰ ἐν τῇ περι-
φερείᾳ τῆς κοινότητος Ὠλιάρου (Ἀντιπάρου) κείμενα
κτίματα τῆς Μονῆς ἧτοι: α) εἰς ἀγρὸς ἑρρειος κείμενος
ἐντὸς τοῦ χωρίου Ἀντιπάρου καὶ γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα
«Ἀγρὸς τῶν Καλογήρων», β) ἀγρὸς νότιος ἐν τῷ αὐτῷ
χωρίῳ καλούμενος ἐπίσης «τῶν Καλογήρων» καὶ γ) δύο
ἄλλοι μικροὶ ἀγροὶ εἰς θέσιν «Χαλικᾶ καὶ Μαλαμπᾶ». Οἱ
βουλόμενο νὰ συναγωνισθῶσιν δύνανται νὰ λάβωσι γνῶ-
σιν τῶν ὄρων τῆς διακηρύξεως ἐν τῷ Γραφεῖῳ τῆς Μονῆς.
Ἐν Σίφῳ τῇ 19ῃ Φεβρουαρίου 1925 Τὸ Ἡγουμενοσυμ-
βούλιον.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,
ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
Ἐσωτερικοῦ Διὰ τοῦ Νεοῦ καὶ τὰς Μονὰς Δρ. 50
Διὰ τοὺς Ἴσους » 30
Ἐσωτερικοῦ. Φρ. Χρ. 50
Ἀμερικῆς. Δολ. 3
ΕΠΙΘΕΤΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ
† Ο ΦΩΚΙΑΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ
† Ο ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΕΩΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου
Γραφεῖα: Μέγαρον Ἀρχιεπισκοπῆς, Φιλοθέης 6, Ἀθῆναι
Τύποις “Φοῖνικος”, Ὀδὸς Σταδίου 38, Ἀθῆναι